ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2009, čj. vos/1768/09, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2009, čj. 10 Ca 128/2009 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 2. 2009, čj. vos/1768/09, uložila žalobci pokutu podle § 5 písm. f) a § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), ve výši 50 000 Kč za porušení povinnosti zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti ve smyslu § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Tohoto jednání se žalobce dopustil tím, že dne 28. 3. 2008 od 19:30 hodin odvysílal pořad Televizní noviny, resp. reportáž o radarech v okolí Chlumce nad Cidlinou, která přinesla divákům znepokojující názory laické veřejnosti bez jakéhokoliv korektivu, bez vyjádření příslušných orgánů a odborníků, kteří by mohli ve věci podat vysvětlení, a která tak byla zpracována jednostranně a nevyváženě a navíc neobsahovala zcela objektivní informace.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 21. 7. 2009, čj. 10 Ca 128/2009 - 40, zamítl. Podle městského soudu bylo předmětem sporu právní zhodnocení odvysílané reportáže, pokud jde o její objektivitu a vyváženost. Při hodnocení, zda lze předmětný pořad považovat za objektivní a vyvážený, se městský soud přidržel právního rozboru v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

30. 5. 2008, čj. 7 As 19/2007 - 56 (č. 1685/2008 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Uvedl, že verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi nejen ve sdělovacích prostředcích. Provozovatel vysílání by si měl v zájmu objektivity předmětného typu pořadu ověřit informace, které hodlá zveřejnit. I když žalobce nemá postavení veřejnoprávního média a neposkytuje tzv. veřejnou službu v oblasti televizního vysílání, „*nicméně hraje na mediálním trhu jednu z nejvýraznějších rolí*“ a „*má i nutně tomu odpovídající odpovědnost vůči divácké veřejnosti zvláště, když se sám odvolává na to, že reportáž odvysílal ve veřejném zájmu*“. Má-li být naplněna odpovědnost uložená zákonem a spočívající v nezbytnosti objektivity a vyváženosti zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, je třeba právní pojem objektivity vnímat z hlediska teze „*audiatur et altera pars*“ (budiž slyšena i druhá strana). V televizním zpravodajství samozřejmě nelze zcela kopírovat principy dané soudnímu řízení (kde tato zásada obecně platí), nicméně aby divák vnímal reportáž jako objektivní a vyváženou, postačí poskytnout alespoň informaci, která v reportáži nezazněla. Žalobce ji uvedl až v žalobě a dalších podáních a její případné ověření nebylo předmětem ani cílem přezkumu. Podle této informace byl zástupce Ministerstva obrany pozván na komentované setkání, resp. do reportáže, ale bez vysvětlení se nedostavil. Jestliže výjimečně z důvodu naléhavosti nelze poskytnout prostor k vyjádření kritizované straně nebo si nelze obsah informace ověřit, musí na to být divák upozorněn. Jen tak může být informace vnímána jako objektivní a vyvážená.

Napadené rozhodnutí správně vnímá objektivitu a vyváženost reportáže jako celek, neboť jako celek také působí na diváckou veřejnost. Má-li žalobce za prokázané, že radar ruší signál, má takové tvrzení význam pro něho samého, ale nepředstavuje skutečnost prokázanou odpovídajícím správním nebo soudním řízením. Tato skutečnost však není podstatná pro hodnocení správního deliktu. Tím je otázka objektivity a vyváženosti předmětné reportáže, nikoliv prokazování pravdivosti uvedeného tvrzení. Výsledným dojmem z reportáže je vyjádřená obava z „*arogantního přístupu Ministerstva obrany*“, aniž by byla reportáž spojena projevenou snahou opatřit si vyjádření nebo vysvětlení kritizovaného.

Městský soud uzavřel, že žalovaná postupovala v mezích správního uvážení a nepochybila při hodnocení všech aspektů a kritérií daných zákonem pro vyvození odpovědnosti žalobce a následné uložení pokuty. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaná nezhodnotila jedno z kritérií pro rozhodování o výši pokuty, totiž získání „případného“ finančního prospěchu. Žalovaná se podle městského soudu s uvedeným kritériem hodnocení vypořádala dostatečně, uvedla-li v odůvodnění rozhodnutí, že je neshledala pro hodnocení tohoto konkrétního případu za relevantní.

Městský soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. s tím, že pokuta uložená ve výši 2 % horní zákonné sazby, není ve „*zjevně nepřiměřené výši*“, kterou zákon podmiňuje případné rozhodnutí o moderaci.

III.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Tvrdil, že zákonný požadavek na objektivitu reportáže podle § 31 odst. 3 zákona o vysílání nelze vykládat tak, že každou informaci v reportáži je třeba dokládat důkazy o její pravdivosti. Informace uvedené v reportáži podle něj byly ověřeny, rušení signálu bylo ověřeno na místě a je zdokumentováno přímo v reportáži. Městský soud ostatně konstatoval, že „*tato skutečnost (pravdivost informace o rušení signálu radarem) však není podstatná pro hodnocení správního deliktu, jímž je výslovně otázka objektivity a vyváženosti předmětné reportáže a nikoli prokazování pravdivosti uvedeného tvrzení*“.

Stěžovatel se domníval, že s ohledem na hlavní předmět reportáže - nespokojenost s (ne)plněním garancí provozu radaru Ministerstvem obrany, nebylo k zajištění vyváženosti reportáže třeba vyjádření tohoto ministerstva. Stěžovatel měl informace uvedené v reportáži za prokázané a za pravdivé. Zákonný požadavek vyváženosti reportáže není možné vykládat tak, že bez ohledu na obsah reportáže a kontext informací je nutné získat vyjádření každé osoby nebo instituce, o níž je v reportáži pojednáváno. V reportáži nebyly uvedeny informace, které by vyžadovaly reakci Ministerstva obrany. Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem, že by pouhé konstatování nemožnosti získat vyjádření Ministerstva obrany mělo vliv na posouzení vyváženosti reportáže a mohlo by být obecně považováno za relevantní poskytnutí prostoru k vyjádření.

Dále stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že výsledným dojmem z reportáže je vyjádřená obava. Namítl, že v reportáži zazněla pouze informace, podle níž místní obyvatelé po negativních zkušenostech s porušením garancí týkajících se dopadu provozu radaru nevěří garancím týkajícím se nezávadnosti provozu radaru na zdraví obyvatel a požadují „*dokonalou a správnou zprávu o tom, že vysílání radaru není škodlivé*“. V reportáži nejsou zmiňovány žádné negativní dopady na zdraví obyvatel. Podle stěžovatele nebylo nutné, aby se k požadavku místních obyvatel na vypracování zprávy o zdravotní nezávadnosti provozu radaru vyjadřovalo Ministerstvo obrany.

Stěžovatel se ohradil i proti tvrzení městského soudu, že výsledným dojmem reportáže je nařčení z „*arogantního přístupu Ministerstva obrany*“. Uvedl, že M. U. vyjádřil v reportáži svůj vlastní názor, podložený osobní zkušeností, např. tím, že zástupce ministerstva přes pozvání nepřijel na setkání. Prezentování názorů respondentů v reportáži je zcela v souladu s právem na svobodu projevu, jehož součástí je i právo na kritiku. Odvysílání informací obsahující kritiku, která je založena na pravdivých informacích a je přiměřená co do obsahu a formy, nemůže být posuzováno jako porušení povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona o vysílání.

Městský soud pochybil podle stěžovatele i tím, že potvrdil závěry žalované, která při rozhodování o výši pokuty překročila meze správního uvážení. Žalovaná dovodila odpovědnost stěžovatele, protože pořad Televizní noviny je hlavním zpravodajským pořadem s vysokou sledovaností. Podle stěžovatele kritérium odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy nemá zohlednit sledovanost příslušného pořadu, ale skutečnost, zda provozovatel je subjektem veřejnoprávním nebo komerčním.

Dále stěžovatel namítl, že žalovaná při rozhodování o výši pokuty nevzala v úvahu všechna kritéria podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání, zejména nezohlednila kritérium získaného finančního prospěchu. Stěžovatel poukázal na nejednotnost judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce nezbytnosti hodnocení všech v zákoně uvedených kritérií při stanovení výše pokuty. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78, podle nějž „*nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat*“. Pouhé konstatování o irelevanci uvedeného kritéria není v souladu s citovaným názorem.

Konečně stěžovatel tvrdil nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Jeho odůvodnění podle stěžovatele postrádá dostatek jasných a přesvědčivých důvodů vedoucích k závěru o deliktní odpovědnosti. Část odůvodnění rozsudku, která se zabývá povinností provozovatele televizního vysílání verifikovat zveřejňované údaje a vlivem pravdivosti zveřejňovaných informací na soulad se zákonem, je nesrozumitelná, a to i ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2009, čj. 4 As 58/2008 - 97. Dále stěžovatel spatřoval rozpor v částech, kde městský soud na jedné straně připustil nižší míru odpovědnosti stěžovatele

ve srovnání s „*televizí veřejné služby*“, ale zároveň dovodil, že nezohlednění kritéria odpovědnosti provozovatele vůči divácké veřejnosti při stanovení výše pokuty nepůsobí překročení mezí volného správního uvážení žalovanou. Stěžovatel také namítl, že městský soud „*ne všechny žalobní námitky … přezkoumatelně posoudil a odůvodnil a že se nejedná pouze o dílčí nedostatky odůvodnění*“.

IV.

Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Domnívala se, že ani tvrzení stěžovatele o ověření informací nemění nic na jejich jednostrannosti a neúplné objektivitě. K tvrzení stěžovatele, že nebylo nezbytné získat vyjádření Ministerstva obrany, žalovaná připomněla, že v reportáži zaznělo mimo jiné přímé obvinění ministerstva a z reportáže není nijak zřejmé, že by se její autoři pokusili vyjádření ministerstva získat. Výsledný dojem z reportáže vyjadřuje obavu a nařčení ministerstva z arogantního chování. Reportáž opakovaně naznačuje možné ohrožení zdraví v důsledku působení radaru, navíc směšuje negativní působení více radarů, čímž je podaná informace zkreslená a neobjektivní. Základním posláním reportáže bylo informovat o shromáždění starostů čtrnácti obcí, ale tomuto tématu se reportáž věnovala minimálně.

Dále žalovaná uvedla, že při hodnocení kritéria odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti je sledovanost pořadu velmi důležitým prvkem, přičemž žalovaná ve své praxi postupuje přísněji u veřejnoprávního provozovatele vysílání. Předmětné zákonné ustanovení se však vztahuje na všechny provozovatele vysílání.

Žalovaná považovala ve shodě s městským soudem postup při rozhodování o výši pokuty za zákonný. Uvedla, že kritérium získaného finančního prospěchu nehodnotila, protože je neshledala pro hodnocení tohoto případu relevantním. Toto vypořádání se s nepodstatností daného kritéria považuje za dostatečné.

Podle žalované nebylo tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu důvodné. Městský soud srozumitelně konstatoval, že verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi. Je srozumitelné, že v zájmu objektivity zpravodajských a politicko-publicistických pořadů by si měl provozovatel vysílání ověřit informace, které hodlá zveřejnit. Navíc žalovaná ve správním řízení posuzovala objektivitu a vyváženost reportáže, nikoliv pravdivost tvrzení uvedených v reportáži. Žalovaná také neshledala rozpor v tom, že připouští nižší míru odpovědnosti stěžovatele ve srovnání s veřejnoprávní televizí. Zpochybnila i tvrzení stěžovatele, podle nějž městský soud uzavřel, že nezohlednění kritéria odpovědnosti provozovatele vůči divácké veřejnosti při stanovení výše pokuty nevybočuje z mezí správního uvážení. Rozsudek takový závěr neobsahuje.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a dále pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí upravená v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může spočívat v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady

pro rozhodnutí, nebo v tom, že text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje.

Stěžovatel zpochybnil srozumitelnost rozsudku městského soudu v části týkající se ověřování zveřejňovaných důvodů. Napadené rozhodnutí je podle něj rozporné co do odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti a městský soud také neposoudil „přezkoumatelně“ všechny žalobní námitky.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu v části odůvodnění týkající se ověření informací srozumitelným. Tato část rozhodnutí zdůrazňuje jeden ze základních principů práce s informacemi. Namítaným rozporem netrpí ani závěr o odpovědnosti provozovatele vysílání. Městský soud neuzavřel, že nezohlednění kritéria odpovědnosti provozovatele pro stanovení výše pokuty nepůsobí překročení mezí správního uvážení. Tvrzení, že městský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem všechny žalobní námitky, mohl Nejvyšší správní soud posoudit pouze v míře obecnosti odpovídající stížní námitce. Uzavřel přitom, že městský soud se vypořádal se všemi řádně uplatněnými žalobními body přezkoumatelným způsobem. Rozsudek městského soudu je pak ve svém celku i jednotlivostech srozumitelný a stížní námitka není důvodná.

Dále stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jehož odůvodnění postrádá dostatek jasných a přesvědčivých důvodů vedoucích k závěru o deliktní odpovědnosti stěžovatele.

Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2009, čj. 4 As 58/2008 - 97). Městský soud dovodil deliktní odpovědnost stěžovatele z odvysílání reportáže, ve které stěžovatel neposkytl dotčené straně (Ministerstvu obrany) možnost vyjádření. Z rozhodnutí je zřejmé, proč městský soud hodnotil shodně s žalovanou jednání stěžovatele jako správní delikt. Rozsudek proto není nepřezkoumatelný ani z hlediska této stížní námitky.

Nejvyšší správní soud se zabýval také otázkou, zda městský soud správně vyložil § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Podle tohoto ustanovení je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti.

V rozsudku ze dne 31. 3. 2009, čj. 7 As 43/2008 - 97, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[m]ají-li být informace objektivní a vyvážené, musí v maximální možné míře odpovídat skutečnosti a přinášet pohledy všech zúčastněných tak, aby si adresát těchto informací na jejich základě mohl vytvořit o dané problematice vlastní kvalifikovaný názor*“. V rozsudku ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 As 19/2007 - 56, čj. 1685/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „*verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi, a to nejen ve sdělovacích prostředcích, a stěžovatelka by měla, v zájmu zachování objektivity vysílání, ale i v zájmu udržení určité profesionální úrovně své práce, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit*“.

Je tedy zřejmé, že má-li být informace objektivní a vyvážená, musí především v maximální možné míře odpovídat skutečnosti. Této povinnosti provozovatel vysílaní dostojí, pokud sdělovanou informaci ověří z několika na sobě nezávislých zdrojů a poskytne odpovídající prostor pro vyjádření dotčených subjektů. Provozovatel vysílání neporuší svou povinnost vyplývající z § 31 odst. 3 zákona o vysílání tehdy, pokud poskytne ne zcela pravdivé informace, ale při jejich zjišťování a zejména při sdělování adresátu informací dostojí všem svým

povinnostem. Ve shodě s městským soudem lze uzavřít, že stěžovatelem tvrzená pravdivost poskytnuté informace není sama o sobě rozhodná pro posouzení deliktu spočívajícího v porušení povinnosti vyplývající z § 31 odst. 3 zákona o vysílání, nedostál-li stěžovatel dalším popsaným povinnostem.

Stěžovatel namítl, že informace uvedené v reportáži ověřil z více zdrojů. Je třeba ovšem zdůraznit, že městský soud neposuzoval toto ověření. Zaměřil se totiž zejména na otázku, zda stěžovatel poskytl druhé straně možnost vyjádření - tedy druhou podmínkou, vedoucí k objektivitě a vyváženosti informace. Nejvyšší správní soud také k objektivitě připomíná, že i když reportáž informuje o vlivech radaru, který je v provozu od roku 2007, na život občanů v dané oblasti, zároveň upozorňuje na skutečnost, že ve stejné oblasti jsou stále v provozu „*dva původní ruské radary*“. Z reportáže přitom není zřejmé, zda negativní vlivy přičítané radaru, který je v činnosti od roku 2007, jsou způsobeny skutečně provozem tohoto radaru. Ze samotné reportáže je totiž zřejmé, že některé obtíže působí i „staré radary“. To vyplývá např. z vyjádření občana, který uvedl „*[k]olegovi, když jedeme na kole kolem radaru, tak mu ten starý radar vynuluje cyklocomputer*“.

Dále stěžovatel brojil proti výkladu zákonného požadavku na objektivitu reportáže, podle kterého je třeba každou informaci tvrzenou v reportáži dokládat důkazy o její pravdivosti. Nejvyšší správní soud této výtce obecně přitakal. Požadavek, aby každá dílčí informace byla podložena důkazy, by jistě nebyl přiměřený. Zároveň však tato skutečnost nezbavuje provozovatele vysílání povinnosti ověřovat sdělované informace tak, aby dostál své povinnosti vyplývající z § 31 odst. 3 zákona o vysílání, tj. povinnosti sdělovat informace, které v maximální možné míře odpovídají skutečnosti a které jsou důkazy podloženy ve svém celkovém vyznění a závěrech. Ostatně, městský soud nevytkl stěžovateli, že v reportáži nepodložil důkazy jednotlivé informace. Stížní námitka proto není důvodná.

Stěžovatel také brojil proti závěru, že pochybil, neobstaral-li si stanovisko druhé strany. Tvrdil, že požadavek vyváženosti reportáže nelze vykládat tak, aby byl provozovatel vysílání povinen poskytnout každému subjektu možnost vyjádření, bez ohledu na kontext informací a obsah reportáže. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli potud, že by nebyl přiměřený požadavek, aby se mohl vyjádřit každý subjekt, o kterém je v reportáži sdělena nějaká informace. Zároveň je však obecným principem, vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu, požadavek poskytnout prostor k vyjádření subjektu, který je podstatným způsobem dotčen, tj. zejména vztahuje-li se obsah reportáže přímo k němu. Je vždy věcí individuálního posouzení, zda neposkytnutí možnosti vyjádřit se (případně opomenutí informovat adresáty sdělovaných informací, že dotčený subjekt nevyužil možnosti vyjádřit se) vede k nevyváženosti reportáže, resp. sdělované informace. Při posuzování otázky vyváženosti informací je třeba přihlédnout zejména ke kontextu informací, obsahu reportáže (hlavnímu tématu reportáže), k časovému prostoru věnovanému informaci ve vztahu k celkové délce daného vysílání a k tomu, nakolik je daná informace v dané části vysílání zvýrazněna nebo potlačena.

V posuzované věci reportáž informovala o tom, že Ministerstvo obrany neplní garance provozu radaru. Stěžovatel namítl, že neměl povinnost opatřit si vyjádření tohoto subjektu, protože poskytované informace byly pravdivé a v reportáži nebyly uveřejněny informace, které by vyžadovaly reakci Ministerstva obrany. Nejvyšší správní soud tomuto tvrzení nepřitakal. Ministerstvo obrany bylo v reportáži nařčeno z neplnění garancí týkajících se provozu radaru. Na základě neplnění těchto garancí provozu je pak podle reportáže v očích „místních“ zpochybněn i slib ministerstva, že radar nebude mít negativní vlivy na zdraví obyvatel. Za této situace je zcela oprávněný požadavek, aby byl Ministerstvu obrany poskytnut prostor

k vyjádření stanoviska. Tento závěr platí i proto, že z reportáže není zřejmé, zda rušení signálu způsobuje pouze „nový“ radar, nebo jde o spolupůsobení více radarů.

Pokud v reportáži nezaznělo stanovisko ministerstva (nebo sdělení, že ministerstvo nevyužilo možnosti vyjádřit se), došlo k disproporci mezi poskytovanými informacemi a zazněl názor pouze jedné ze stran. Žalovaná pak poskytnuté informace oprávněně hodnotila jako jednostranné a nevyvážené. Tyto informace totiž neumožnily jejich adresátům vytvořit si vlastní kvalifikovaný názor. Stěžovatel přitom jistě nebyl povinen poskytnout druhé straně stejný časový prostor pro vyjádření stanoviska, jaký poskytl první straně. Poskytnutý prostor obecně musí být dostatečný k přiměřenému vyjádření. Pokud by v reportáži zaznělo sdělení, že se zástupce ministerstva přes pozvání nedostavil na setkání starostů, mělo by to vliv na hodnocení vyváženosti posuzované reportáže.

Obdobně se Nejvyšší správní soud neshodl se stěžovatelem v názoru, že nebyla třeba, aby se zástupce ministerstva vyjádřil k nezávadnosti povozu radaru na zdraví obyvatel a požadavku na vypracování zprávy. Vzhledem k tomu, že se celá reportáž nesla v duchu obvinění Ministerstva obrany, bylo poskytnutí prostoru jeho zástupci pro vyjádření stanoviska oprávněným požadavkem odpovídajícím povinnostem vyplývajícím z § 31 odst. 3 zákona o vysílání.

Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem městského soudu, že v reportáži zazněla pouze informace, podle níž místní obyvatelé nevěří po negativních zkušenostech tvrzení ministerstva obrany o nezávadnosti provozu radaru na zdraví obyvatel a požadují vypracování nezávislé zprávy, a výsledným dojmem z reportáže je tedy vyjádřená obava. Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou. Při posuzování, zda byl naplněn zákonný požadavek objektivity a vyváženosti poskytovaných informací, je třeba zkoumat část vysílání zabývající se určitým tématem jako celek a takto ji i hodnotit. Nelze vytrhávat jednotlivé odvysílané informace, komentáře nebo vyjádření z celkového kontextu a samostatně je hodnotit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, čj. 7 As 20/2007 - 67). Nejvyšší správní soud proto posoudil reportáž jako celek, stejně jako před ním městský soud a žalovaná. Reportáž informuje o negativních vlivech provozu radaru na život obyvatel v dané oblasti. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožnil s hodnocením městského soudu, že výsledným dojmem z reportáže je obava a garance ministerstva ohledně nezávadnosti provozu radaru na zdraví obyvatelstva jsou slovy reportáže zpochybněny nedodržováním garancí provozu.

Dále stěžovatel s poukazem na legitimitu stanoviska M. U. zpochybnil závěr městského soudu, že výsledným dojmem z reportáže je narčení Ministerstva obrany „z arogantního přístupu“. Uvedl, že prezentování jeho názoru je v souladu s právem na svobodu projevu, jehož součástí je i právo na kritiku. Informace obsahující kritiku je podle stěžovatele založena na pravdivých informacích a je přiměřená co do obsahu i formy.

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že je zcela v souladu s klíčovou úlohou, kterou média v demokratické společnosti plní, poskytovat i negativní informace o činnosti orgánů státu. Je však třeba zdůraznit, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2007, čj. 4 As 81/2006 - 108, že „*[v]elmi obezřetně je třeba postupovat při vymezování hranice mezi přímočarým a kritickým způsobem vedení reportáže na straně jedné, s přístupem zaujatým a předpojatým, s nevyvážeností reportáže, či nepřípustným ovlivňováním a matením diváka na straně druhé*“. Názor M. U. v reportáži jistě může spadat pod ochranu práva na svobodu projevu. Nejvyšší správní soud ani nezpochybňuje právo provozovatele vysílání poskytovat kritické informace o činnosti veřejné zprávy. Podotýká však, že toto není předmětem řízení. Předmětem řízení byla otázka, zda stěžovatel splnil povinnosti stanovené mu § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Stěžovatel přitom nedostál těmto

povinnostem, protože odvysílal reportáž obviňující Ministerstvo obrany z porušení poskytnutých garancí, aniž by v reportáži zazněla alespoň informace, že se zástupce ministerstva k dané otázce odmítl vyjádřit. Tvrzení stěžovatele, že se jednalo oprávněnou kritiku, jistě nezbavilo Ministerstvo obrany práva vyjádřit se k této kritice a stěžovatele povinnosti umožnit ministerstvu takové vyjádření – a jeho reakci zprostředkovat divákům.

Stěžovatel namítl také nesprávný výklad § 61 odst. 2 a odst. 3 zákona o vysílání. Nesouhlasil s tím, že při zohlednění odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti byla hodnocena sledovanost příslušného programu. Podle jeho názoru měla být hodnocena skutečnost, zda je provozovatel vysílání subjektem komerčním nebo veřejnoprávním. Městský soud z postavení stěžovatele na mediálním trhu dovodil ve shodě s žalovanou jeho odpovědnost vůči divácké veřejnosti a zdůraznil, že odpovědnost stěžovatele je zvýrazněna i tím, že se sám stěžovatel odvolal na odvysílání reportáže ve veřejném zájmu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 - 123, uvedl, že se „*[s]luší … připomenout, že jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu; o tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání …* “. Z tohoto postavení se pak odvíjí i odpovědnost vůči divácké veřejnosti. Při hodnocení odpovědnosti provozovatele vysílání jistě může být bráno v potaz i to, zda se jedná o subjekt veřejnoprávní nebo komerční. Nejedná se však o jediné rozhodné kritérium pro posouzení odpovědnosti provozovatele vůči divácké veřejnosti. Komerční postavení provozovatele vysílání nezbavuje stěžovatele odpovědnosti za správní delikt.

V posuzované věci žalovaná zdůraznila při hodnocení odpovědnosti stěžovatele, že reportáž byla odvysílána v pořadu Televizní noviny, který sám stěžovatel označuje za nejsledovanější zpravodajskou relaci v České republice. Z toho dovodila i míru odpovědnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Vzhledem k charakteru pořadu, ve kterém byla reportáž odvysílána, nemohla komerční povaha stěžovatele ovlivnit jeho odpovědnost vůči divácké veřejnosti. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku důvodnou.

Konečně stěžovatel namítl, že žalovaná při rozhodování o výši pokuty nevzala v úvahu kritérium finančního prospěchu. Poukázal také na nejednotnost judikatury Nejvyšší správního soudu v otázce nezbytnosti hodnocení všech kritérií.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel tyto rozpory blíže neoznačil. Dále uvádí, že žalovaná se v posuzované věci s daným kritériem pro hodnocení výše pokuty vypořádala. Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda se žalovaná vypořádala s tímto kritériem přezkoumatelně. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78, podle kterého „*[n]ejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat*“. V rozsudku ze dne 20. 4. 2009, čj. 4 As 58/2008 - 97, se Nejvyšší správní soud zabýval i tímto právním názorem a uvedl, že „*[p]ro stručné vypořádání se s nepodstatností kritéria podle názoru zdejšího soudu postačí mnohdy i kontext odůvodnění rozhodnutí žalované, která tím, že odůvodní relevantní kritéria, zároveň implicite zbývající kritéria kvalifikuje jako nepodstatná. Pokud žalovaná byť jen stručně uvede, že některá kritéria nehodnotila, protože jsou pro danou věc nepodstatná, je na soudu, aby zvážil, zda takto formulovaná úvaha je přezkoumatelná, či nikoliv*“.

Stěžovateli lze přisvědčit, že žalovaná dané kritérium vypořádala velmi stručně, na samé hranici přezkoumatelnosti. Toto vypořádání je však nutné hodnotit v kontextu

skutkových okolností posuzovaného případu a v možném dopadu daného kritéria na výši pokuty. Stěžovatel porušil svou povinnost při vysílání pořadu Televizní noviny. Za dané situace by tak bylo velmi obtížné, ne-li nemožné, zjistit konkrétní výši finančního prospěchu. Kritérium finančního prospěchu lze totiž hodnotit především u pořadů, kde lze konkrétní finanční prospěch získaný jejich odvysíláním prokázat ve správním řízení. V posuzované věci nebylo kritérium hodnoceno ve prospěch ani v neprospěch stěžovatele. Zároveň je z rozhodnutí žalované zřejmé, že žalovaná toto kritérium neopomněla, byť jej neshledala pro výši pokuty relevantním. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem shledal její vypořádání ještě přezkoumatelným. Je přitom nepochybně žádoucí, aby žalovaná obecně věnovala zdůvodnění kritérií užitých při stanovení výše pokuty odpovídající pozornost.

Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, která by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu